

— Дѣдо, заповѣдай отъ насъ единъ подарѣкъ.

— Какво е то? — попита той и любопитно го разгъна.

— Кавалъ?!..

— Да, овчарски кавалъ, — казахме му ние. — Посвири и ще чуешъ колко сладко свири той.

Дѣдо го разгледа, тури го до устнитѣ си и рече:

— Да опитаме.

И засвири. Дрезгаво, неприятно рѣмжене се чу отъ кавала и така ни дразнѣше, че не искахме да го слушаме.

Дѣдо остави кавала.

— Посвири, посвири! — замолихме го ние. — Ти можешъ да свиришъ.

— Мога, но нали чувате?

И той пакъ засвири, сега по-силно. Кавалътъ зарѣмжа, засумтѣ пакъ съ дрезгавъ, неприятенъ гласъ.

— Стига, стига! — извика мама. — То не може да се търпи.

Дѣдо се засмѣ, зави кавала въ книга и го тури въ джеба си.

— Понѣкога за разнообразие! — рече той.

Слѣдъ единъ мѣсецъ отидохме у дѣдови. Кавалътъ бѣ на масата му цѣлъ въ прахъ. Дѣдо не бѣ го похващалъ отдавна.

Опитахме ние да посвиримъ. Кавалътъ зарѣмжа пакъ така дрезгаво.

Неможехме да разберемъ защо на село кавалътъ звучеше тъй сладко. Може би дѣдо незнае да свири като овчаря? Но и ние като посвирихме съ него на село, свирѣше по-хубаво, а тука — неприятно. Мжчно ни стана, че подарѣкътъ ни излѣзе несполучливъ.

Дойде пролѣтътъ. Сега съ насъ дойде на село и дѣдо Влади.

Стигнахме вечеръ. Вечеряхме при отворени прозорци. Слѣдъ вечерята стояхме дълго врѣме вънъ на терасата и ненаситно дишахме прѣсниятъ пролѣтенъ въздухъ.